

RAKOVSZKY ZSUZSA

A tenger kapui

(Regény)

1944 – A NŐVÉR

– Megérkeztünk! – mondta a férfi, aki az állomáson várta.

Az utca, amelyikbe néhány perccel korábban befordultak a főutcáról, akár egy faluban is lehetett volna: földszintes házak követték egymást, a járdaszélen satnya akácfák. Nem távolodtak el nagyon messzire a főutcatól, miközben a férfi előkereste a kapukulcsot, Éva még hallotta a villamosok csörömpölését, és ahogy a bérkocsik lovainak patkója csattog a kövezeten. A nő egyik markában a virágsokrot szorongatta, amelyet az állomáson nyomott a kezébe a férfi, nyilván azért, hogy valamiféle randevú vagy rokonlátogatás látszatát keltsék, ha valaki esetleg figyelné őket, a másikban a retiküljét. A bőröndjét a férfi hozta az állomástól idáig, és most, míg a kapukulcsot kereste a kulcscsomón, lerakta a földre. Évának átfutott az agyán, hogy a bőrönd valószínűleg bepiszkolódik, és hogy vajon ki lehet-e majd venni belőle a foltot. Régi bőrönd volt, két oldalán a családi nyaralások emlékét őrző megkopott matricák: Abbázia, Herkulesfürdő, Velence. Még otthonról hozta, annak idején, amikor elköltözött.

A férfinak végre sikerült kinyitnia a kaput, és belökte a kapuszárnyat. Évát előreengedte, de ott ment szorosan mögötte, a tarkóján érezte a lélegzetét – vagy csak képzelte –, amikor beléptek az alacsony, boltíves kapualjba. Furcsa módon megkönnyebbült, amikor becsapódott

mögöttük a kapu. Végére is ez volt a feladata: hogy lehetőleg észrevétlenül eljusson a szállásáig, és ez, úgy tűnt, sikerült neki. Mielőtt belépett a kapun, gyorsan szétnézett, de az utca néptelen volt, az emberek behúzódtak a lakásukba a szokatlan júniusi hőség elől. Gyalog jöttek az állomásról, a férfi az első perctől fogva szorosan mellette haladt, és amikor maguk mögött hagyták a pályaudvar előtti teret, és kiértek az emberektől nyüzsgő főutcára, váratlanul belekarolt, mintha nem bízna benne. Az igaz, ha ő a szökést forgatná a fejében, nem lett volna nehéz dolga azon a forgalmas utcán: ha kiáltozni kezd, biztosan akadt volna néhány ember, aki a segítségére siet. Éva arra gondolt, azok, akik ezt a férfit küldték elébe, jobban is választhattak volna, ha kerülni akarták a feltűnést, vagy azt a benyomást akarták kelteni, hogy valamiféle titkos légyott céljából találkoztak ebben a mindkettejük számára idegen városban. Mert ugyan melyik nő választaná erre a célra éppen ezt a férfit? Igaz, magas és izmos, és mivel a felöltője gallérját fölhajtotta, és a széles karimájú szalmakalap is árnyékot vetett az arcára, csak akik a közvetlen közelükben haladtak el, azok vehették észre, hogy jobboldalt a fél arcán meggyűrődött a bőr, amitől úgy tűnt, mintha örökösen kacsintana. Lehet, hogy akik mégis észreveszik, azt gondolják, hogy a háborúban sebesült meg, gondolta Éva. És még az is lehet, hogy csakugyan így is van. Elképzelte, mi játszódhat le annak az ismeretlennek a fejében, aki közelről megpillantja őket: az illető valószínűleg futólag kitalál magyarázatként valamilyen megható szerelmi történetet. Talán még csodálja is őt, amiért hűségese maradt az eltorzított arcú szerelméhez. De az is lehet, hogy nem is gondol semmit ez az amúgy is csak az ő képzeletében létező lény, túlságosan elfoglaltja a saját gondjai. Ő viszont

az állomáson, amikor meglátta a férfit, az első pillanatban megborzadt tőle, és ezt a férfi alighanem észre is vette. Mint ahogy azt is, hogy azóta is igyekszik elkerülni, hogy az arcába nézzen.

Aki a vonaton ügyelt rá, hogy meg ne szökjön, eléggé mindennapi külsejű férfi volt: alacsony, zömök, puha, elmosódó vonásokkal és nevetséges kis bajusszal. Évát egy íróféltre emlékeztette, aki egy időben sűrűn látogatta az anyja teadélutánjait, és akit az anyja éles nyelvű barát-nője csak „a háremhölgy”-nek nevezett, talán a széles, nőies csípője és a lágy pillantású, túlságosan szép sötét szeme miatt. Éva gondolatban el is nevezte a vonaton látott férfit Bercinek, mert így hívták azt a bizonyos írófélt: arra már nem emlékezett, miket írt, talán kabaréjeleneteket vagy dalszövegeket, mindenesetre egyike volt azoknak a gyanús alakoknak, akik ott nyüzsögtek a nappalijukban minden fogadónapon, amióta az anyja újra férjhez ment: csinos és jelentéktelen színésznőcskék és művészfeleségek, „nagy nők”, a mostohaapja páciensei, és az ugyanehhez a „bohém” világhoz tartozó férfiak, akik ironikus alázattal vagy cinikus gorombasággal beszéltek a nőkkel, és rosszmájú, obszcén pletykákat terjesztettek róluk a távollétükben, amit a jelen lévő nők hálás, kukorékoló nevetéssel fogadtak.

Éva gyanította, hogy „ők” küldhették utána ezt az embert, mert tartottak tőle, hogy nem megy el egészen a végállomásig, hanem leszáll valahol korábban. Amikor a férfi belépett a fülkébe, ahol egészen odáig egyedül ült, Évának az volt az érzése, hogy előzőleg már több másik fülkébe is benézett: mintha hallotta is volna nyílni és csukódni a fülkeajtókat. Pedig a vonat félig üres volt – a legtöbben egy ideje már az ellenkező irányba, nyugat felé igyekeztek –, és könnyen találhatott volna másutt is

helyet. Az csak később, az emberektől nyüzsgő főutcán jutott az eszébe, hogy a vonaton látott férfi lehetett akár nyomozó is, akit a rendőrség állított rá. Ez mindaddig meg se fordult a fejében, amíg az az ember, aki az állomáson várta, a szája sarkából sziszegve meg nem kérdezte, hogy követte-e odáig valaki. Éva azt felelte, hogy nem hinné, bár nem egészen biztos benne. Utóvégre az is lehet, hogy csak megtetszett annak az embernek, hogy ki akart kezdeni vele. Egyszer, próbaképpen, elindult kifelé a mosdóba: ha a bajuszos a karja után kap, vagy csak kedélyeskedő hangon megkérdezi, „Hova, hova?”, akkor nagyjából biztos lett volna benne, hogy őt követi. De semmi ilyesmi nem történt: igaz, amikor visszafelé indult a fülkéjébe, a férfi kinn állt a folyosón, és kifelé bámult a lehúzott ablakon át. Ez nem támasztotta alá, igaz, nem is cáfolta egyik feltételezését sem.

A félszemű – aki igazából nem is volt félszemű, csak éppen a felgyűrődött húsredők közt mindössze egy keskeny csík látszott a szeméből – keresett egy újabb kulcsot a kulcscsomón, kinyitott bal felől egy keskeny ajtót, ami Évának mindaddig fel sem tűnt, és kitárta előtte. Ahogy belépett a szűk, ablaktalan előszobába, Éva összerendezte: úgy tűnt, a lakás mélyéből két fehér, elmosódott arcú alak közeledik feléjük. Aztán a férfi behúzta maga mögött az ajtót, a két alak eltűnt, és Éva rájött, hogy alighanem egy tükör lóghat a szemközti falon. A földre ejtette a kezításkáját, és a villanykapcsoló után kezdett kotorászni a falon. A következő pillanatban acélkemény ujjak kulcsolódtak a csuklójára, és elrántották a kezét a faltól. A férfi, akinek a szeme, úgy látszik, hamarabb megszokta a sötétet, mint az övé, észrevehette a mozdulatot. – A villant... – nyöszörögte Éva, de – Meglátják kintről! – sziszegte a fülébe a férfi: a hangja furcsán

lélektelen volt, mint valami géphang. Lehet, hogy a tor-kával is van valami baj? – futott át Éva agyán. Hol, itt? – kérdezte hitetlenkedve: a bejárati ajtó tömör fából volt, és különben sem látszott az utca felől. A férfi kétfelől meg-ragadta a vállát, és szó nélkül oldalt fordította: most már Éva is észrevette, hogy azon az oldalon is van egy ajtó, és annak a felső része üveg. Igaz, az üveges részt függöny takarta, de azon talán tényleg átszűrődne valamennyi-re a villanyfény. Legalábbis este. De most még csak ké-ső délután volt: teljesen valószínűtlennek tűnt, hogy az utcáról meglássák őket.

Elindult az üvegezett ajtó felé, közben hallotta, hogy a férfi belülről elfordítja a bejárati ajtó zárjában a kulcsot. – Ezt most miért kellett? – fakadt ki Éva. Az elfojtott ha-rag már azóta gyúlt benne, hogy a férfi karon fogta, és most kirobbant. – Ha nem akarnám végigcsinálni, egy-szerűen otthon is maradhattam volna! – Azt maga csak hiszi! – dünnyögte a férfi a háta mögött. – Ezt meg hogy érti? – kérdezte Éva elhűlve. – Ahogy mondom. Igaz, ak-kor több bajunk lett volna magával, de megoldottuk vol-na. Nem kockáztathatunk.

MAGVETŐ
KÖNYVKIADÓ ÉS KERESKEDELMI KFT.
www.magveto.hu
www.facebook.com/magveto
magveto.kiado@lira.hu
Felelős kiadó Dávid Anna

Készült a Szekszárdi Nyomda Kft.-ben, 2026-ban
Felelős vezető Vadász Katalin igazgató

Felelős szerkesztő Szegő János
Kézirat-előkészítő Balogh Emerencia
Korrektor Hradeczky Moni
A kötetet Pintér József tervezte
Műszaki vezető Takács Klári
Kiadványszám 9521
Plantin betűtípusból szedve
ISBN 978-963-14-4785-9